

GERNIKAKO ARBOLARI OROITZ BAT.

Itz bi arbolari nik
 Nai dizkat paratu,
 Orren egoera gaur
 Nai nuke banatu,
 Jarri dedin jendea
 Inondik jakintsu,
 Bear degula denok
 Oraindik esnatu.

¡O arbola, zu zera
 Doai aundikoa!
 Gogoan bear degu
 Izan zure ostua;
 Freskoa eman dezu
 Oraindañokoa,
 Zu zerade árbol bat
 Antziñetakoa.

¿Zer egingo genduke
 Guk zuregatikan,
 Añ maite bazaitugu
 Guztiz barrendikan?
 Euskaldunentzat ez da
 Inon arbolikan,
 Gernikakoa dana
 Bañan oberikan.

Zañak onak dauzcatzu
 Arbola maitea
 ¿Nola liteke guk zu
 Bakarrik utzea?
 Agertu bear zaizu
 Ostua berdea
 Esnatutzen bagera
 Euskaldun jendea.

Zutzaz oroitzen naiz ni
 Beti zañetikan
 Nola aunditu zñan
 Guztiz chikitikan,
 Aundiago zerade
 Egingo oraindikan
 Ez badizugu uzten
 Zuri bakarrikan,

Ez eta utzi bear
 Lagun gabe zuri
 Naitasuna bazaio
 Lengo legeari;
 Inondik ezin eman
 Charragorik guk;
 ¡Kolera bat diotet
 Oraingo oberi!

Tubalen seme onak
 Euskaldun jendeak
 Zenbait gerretan egin
 Dituzte pakeak;
 Antziñetako aitak
 Ziranak gureak
 Ala bildu zituzten
 Furoen legeak.

Oraindikan ez zaude
 Oso igartua,
 Ikusiko zaitugu
 Berriz berritua
 Osto ederrarekin
 Guztiz berdeturk
 Zergatikan zu zera
 Zorrotz sustraitua.

Euskaldunak zauzkagu
 Arbol maitatua,
 Izan zeradelako
 Eon gabekoa;
 Erdaldunentzat berriz
 Errabiakoa
 Ez dutelalako izan
 Guk bezalakoa.

Gipuzkoa ta Bizkaia
 Arauar-naparrak,
 Obek dira zuretzat
 Aizpenik onenak;
 Orain artean ondo
 Bizitu diranak
 Eta zuregatikan,
 Bai, ilko diranak.

JOSÉ ZAPIRAIN ETA IRASTORZA.

